

aldrig har været anset for at være nogen god Prokuratormetode i en Proces at gaa uden om Modpartens eller et Vidnes Argumenter og nøjes med at diskvalificere den paagældende for derved at berøve ham noget af hans Troværdighed. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Højrup har været meget stærkt inde derpaa, tilmed uden at belægge sine Paa-stande med de fornødne Bevisligheder. Thi vel er der ingen Tvivl om, at naar det ærede Medlem nævner forskellige Skrivelser, som skulle være indkomne til ham personlig og maaske til Ministeriet — det var ikke ganske klart, hvorledes Sagen forholdt sig —, maa det ærede Medlem naturligvis der have noget at holde sig til, men det ærede Medlem brugte gentagne Gange under sin Tale det Udtryk: „Ogsaa fra anden Side fik jeg at vide“, „der er kommet til mig en privat Skrivelse“ o. s. fr. Nu forekommer det mig, at det er ikke saa længe siden, vi her i Tinget have behandlet Værdien af, hvad der saaledes skrives og siges privat. Det forekommer mig, at det ærede Medlem skulde have ladet alt dette fare og holdt sig til det, som det drejede sig om, nemlig for hans Vedkommende den Afskedigelsesskrivelse, som han har sendt den vedkommende Konsul i Buenos Ayres. Alt det andet falder ind under den Prokuratormetode, som jeg nylig tillod mig at karakterisere.

Jeg har haft Lejlighed til at beskæftige mig lidt med denne Sag. Da jeg blev bekendt med den — og da det ærede Medlem for Højrup er til Stede, tør jeg vel nok sige det —, forhandlede jeg og det ærede Medlem om denne Sag, ganske vist privat, og for saa vidt det ærede Medlem vil sige, at det var en privat Samtale, er min Mund lukket. Ønsker det ærede Medlem dette? (*Deuntzer*: Naturligvis ikke, det manglede bare!) Saa er min Mund altsaa lukket, og jeg kan derfor ikke udtale mig om, hvad det ærede Medlem har sagt mig med Hensyn til den daværende Konsuls Kvalifikationer til at være Konsul der eller andetsteds. Formodentlig bliver der saa i Kommissionen Anledning til at komme frem dermed.

Men et Par Bemærkninger maa jeg maaske gøre i Anledning af, hvad der stod i denne Afskedigelsesskrivelse, og hvad det ærede Medlem her har anført. Vi maa vel erindre, at den daværende Konsul er ikke afskediget paa Grund af den Virksomhed, som det ærede Medlem nu har fundet Anledning til at karakterisere paa den Maade, han har gjort det, til Dels ved

private Meddelelser, men Afskedigelsen er sket af helt andre Grunde — der nævnes en Række —: For det første er der den Grund, at den paagældende Mand har modtaget en Gave eller et Laan — det er utvivlsomt en Gave — for at blive i Stand til at rejse hjem, da han maaske var dødssyg. Det ærede Medlem fra Horsens (*Fraenkel*) bemærkede i Lørdags, at han troede ikke, det var muligt at rette en Anke mod en Embedsmand i et saadant Tilfælde, han troede heller ikke, at det ærede Medlem fra Højrup (*Deuntzer*) vilde finde sig i, at en saadan Anke eventuelt blev rettet imod ham. Men hvad siger nu det ærede Medlem for Højrup i Dag? Han siger: Skulde virkelig Konsulen, som havde saa mange gode Venner i Buenos Ayres, ikke have een intim Ven, der vilde laane ham Pengene? Men det viser sig jo, at han ikke alene har haft een god Ven, men, saa vidt jeg husker, 5 gode Venner, der have forstrakt ham med de omtalte Penge. Det er mig da ubegribeligt, at det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds kan rette den Anke mod den daværende Konsul, at han har modtaget disse Penge som Gave eller Laan, thi det kan da ikke gøre nogen Forskel, at der er 5 Venner i Stedet for 1? Den kauserende Maade, hvorpaa det ærede Medlem tog Sagerne, kan maaske i Øjeblikket bringe en lille Sag som denne til at glide ubemærket med, men det forekommer mig, at naar man gaar det ærede Medlems Tale igennem, viser det sig, at den paa forskellige Punkter kommer til at halte.

Saa kommer vi til Vekselen, og det er rigtigt nok og bør selvfølgelig ogsaa være en Grundregel, at en Konsul kan ikke trække paa Statskassen. Det kunde medføre de Konsekvenser, som der er talt om. Men der er her kun trukket paa Statskassen i et enkelt Tilfælde, og det var under Nød, der, som bekendt, bryder alle Love. I Særdeleshed naar en Mand staar i fremmed Land og har et Ansvar og ogsaa Pengeforpligtelser, kan der komme det Tilfælde, og er der kommet det enkelte Tilfælde, at Nød har maattet bryde Love — eller rettere sagt Instruksen. Er dette nu tilstrækkelig Grund til at afskedige en Mand? Vi kunne vist hurtigt blive enige om, at det vel er en Overskridelse af Instruksen, som bør medføre, at den paagældende faar en Næse; men en Afskedigelse! Tilmed i en saa aldeles usømmelig Form som den, hvori den er given, en Form, som er saadan, at man kan gaa ud fra, at den ikke kan være udfærdiget af